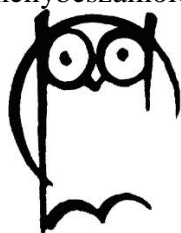

XXX. Jubileumi Országos Tudományos Diákköri Konferencia
Gödöllő
2011. április 13-16.

Kedves Olvasó! Ha Te a Kaposvári Egyetem diákja vagy, akkor most fel kellene, hogy keltsem az érdeklődésed a tudományos diákköri munka iránt (TDK). Azonban tisztában vagyok avval, hogy ez egy egyszerű élménybeszámolóval nem érhető el.

Az egyetem elején fogalmam sem volt róla, hogy mi ez az egész. Még ma sem látom át rendesen, de nem bántam meg, hogy valamikor belekezdtem a konzulensem, Dr. Szepte Viktória (Marketing és Kereskedelem Tanszék) javaslatára.

Ha lehetőség van rá, mert egy tanárod ajánlja, vagy kedved és ötleted van hozzá, fogj bele, mert ebben a „versenyben” veszteni nem lehet, csak nyerni. Mit? Tapasztalatot, gyakorlatot, ismerősöket, barátokat, esetleg egy szinte beadható diplomadolgozatot, ami már bírálatot is kapott.

De vissza az élményeimhez! ☺ Az előzmények: 2010 őszén megírtam a rövidke kari tudományos diákköri dolgozatomat Az in-store marketing eszközök szerepe a bio- és reformboltokban címmel, a dolgozat elfogadtatott, bemutattam a kari konferencián, mivel érdekesnek találtak rá, jelentkezhettem az országos versenyre, így megírtam a hosszabb dolgozatot, s elküldtük az Országos Tudományos Diákköri Tanács titkárságára, végül megérkezett a hír, hogy mehetek a Közgazdaságtudományi szekcióba Gödöllőre előadni a művem.

Eleinte nem is tudtam, mire számítsak, hogy fog zajlani az egész, s főleg hogy fogom magam érezni. Zavartan kezdtem készülődni pár nappal a konferencia előtt. Mit vigyek magammal? Kikkel is megyek? Mivel utazzunk?

Akkor még nem sejtettem, hogy nagyon jó csapat leszünk mi, és igazán jól fogjuk érezni magunkat. Összesen öten (Bandi, Zoli, Tibor és Dávid, no meg én, Margó) vettünk részt a közgaz szekcióban.

Mivel mindenki úgy tartotta jónak, hogy már az első nap felutazzunk és bekapcsolódjunk az eseményekbe, ezért szerdán elindultunk Gödöllő felé. Már az út elején éreztem, hogy jól ki fogunk jönni a srácokkal, hisz voltak közös témák, volt pisztácia és láttam, hogy mindenkit átjár valamilyen szintű izgatottság az előttünk álló pár nap miatt.

Megérkezésünk után elénk tárult a Szent István Egyetem hatalmas parkja. Szép látvány volt, bár a mi egyetemünkön is hasonlóan szép park, csak kisebb.

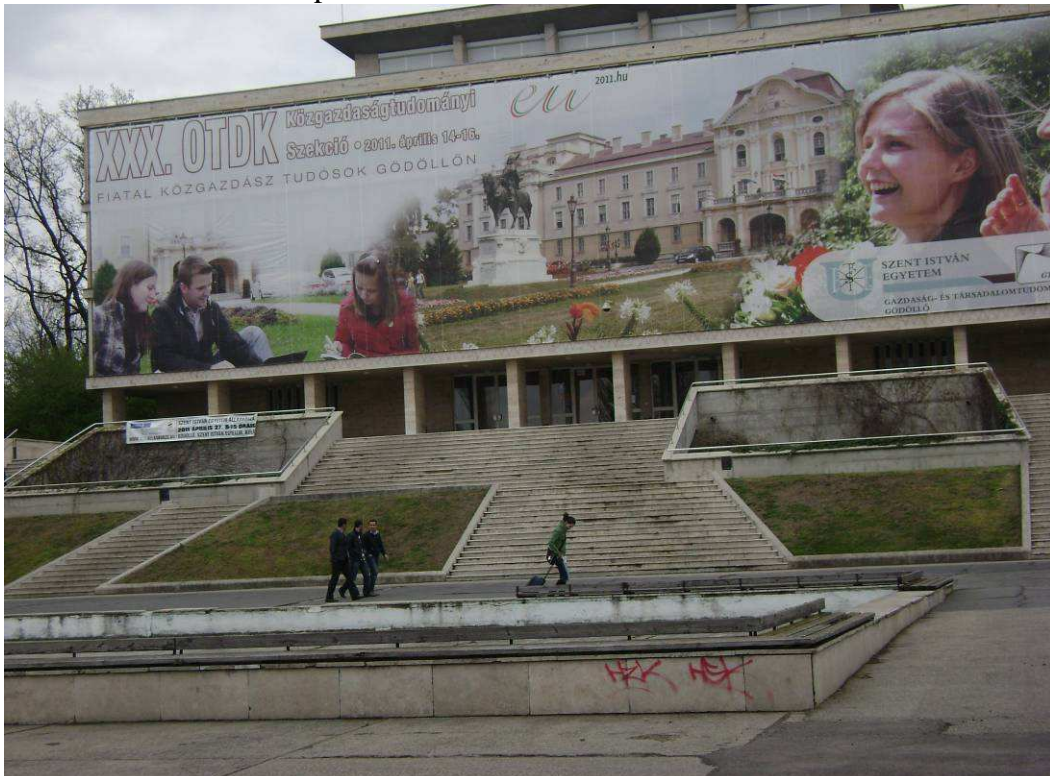

Utunkat a legelső épület (mára tudjuk: Főépület) felé vettük, továbbra sem tudván mi merre van.

Szerencsére voltak, akik látták elveszettségünket és megmutatták a helyes irányt a kollégium felé.

Persze mi még mindig egy rossz épületet (az Aulát) közelítettük meg, s főlegesen felküzdöttük magunkat rengeteg lépcsőn is, de ezek után már megtaláltuk a kollégiumot, ahol a szállásunk volt a következő napokban.

Regisztráltunk, kaptunk egy csinos, fekete konferenciatáskát, majd birtokba vettük a szobákat. Panasz nem lehet rá, mert az egész épület szépen felújított, tágas, modern volt. Mivel én voltam egyedül lány, s a szobák két ágyasak voltak, így egy akkor még ismeretlen, lány szobatársat kaptam. Ő volt Magdi, a Szolnoki Főiskola kereskedelem és marketing alapszakos diákja.

Miután kicsit összeszedtük magunkat, utunk az Alma Mater egyetemi étkezde felé vettük, hogy elfogyasszuk az első vacsoránkat. Utána pedig felderítettük a SZIE egyes szórakozási lehetőségeit. Betértünk az elegáns Campus Café nevű, „A” kollégiumban található szórakozóhelyre, majd később felkerestük a 8-as előadót is. Mivel a 8-as valamivel messzebb van a koltól és hideg is volt, onnét hazafelé már gyorsan szedtük a lábunkat.

Csütörtökön elkezdődtek a hivatalos programok. Délelőtt volt a konferencia megnyitó, sajtótájékoztató, majd délután már előadtak a szerencsésebb hallgatók.

Mivel én csak pénteken kerültem sorra, csak megnéztem a versenytársaimat, lézengtem, készültem a másnapi előadásomra, s vártam, hogy a csapatunkból végezzenek a srácok. Este a vacsora után a többiek kicsit ismét körülnéztek az egyetemi éjszakában, míg Tibor és én szorongva vártuk a pénteki megmérettetésünket.

Eljött a nap, amitől oly rég tartottam. ☺ Pénteken reggel beültem szépen a tagozatom termébe és vártam, hogy utolsóként sorra kerüljek. Igyekeztem szépen és érthetően előadni a témám, remélem sikerült is, utólag már nem tudom megítélni magam. Miután végeztem, szétszéledt a tagozat, a bírálóbizottság értekezni kezdett, s én megkerestem a többieket.

Délután néhány újdonsült SZIE-s ismerőssémmel egy kisvonaton körbejártuk az egyetem területét.

Ekkor végre összeállt nagyjából a kép, s már eligazodtam az épületek között is. Este a csapat részt vett egy remek fogadáson, s a további hivatalos programok egy részén, majd nem érezvén kielégítőnek a zenés-táncos mulatságot, meglátogattuk a „B” kollégium alatti Katlant, ahol hajnalig élveztük az utolsó napot.

Szombaton már érezhető volt mindenkin egy kis nyugtalanság ismét és egy kis bánat is. A nyugtalanságot az eredmények ismerete utáni vágy okozhatta, míg a bánatot az, hogy sajnós vége volt. Miután megtudtuk, hogy kinek milyen eredménye lett, ebédeltünk egyet, s hazafelé vettük az irányt.

Ekkor már nem siettünk, de a jókedv azért megmaradt, s jó hangulatú utazásban volt részünk.

A konferencia szervezésére panasz nem lehet, a szállás, az ellátás kitűnő volt, bár a hivatalos szórakoztató programok minőségében (nem a típusában!) volt némi gyengeség, de ezt egy egyetemista, egy nagy egyetemen könnyen orvosolhatja, ha akarja.

Összességében csak annyit mondanék még, hogy köszönettel tartozom mindenkinek, aki segített eljutni a XXX. OTDK-ra, mert nagyszerű élményben volt részem és sokat tudtam tanulni mind a hivatalos, mind a nem hivatalos részéből is. Biztos, hogy hasznomra fog válni a felkészülés és az ott töltött idő is. Nagyszerű csapat jött össze, akiket nagyon megkedveltem és úgy érzem, bármikor máskor is részt vennék velük még ezer konferencián. ☺

*Weisz Margit
Kaposvári Egyetem
Vidékfejlesztési agrármérnök MSc szak
I. évfolyam*